

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudkyň Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a Mgr. Blanky Fauré v exekuční věci

oprávněné: **Intrum Czech, s.r.o.**, IČO 27221971
sídlem Prosecká 851/64, Praha 9 – Prosek
zastoupená JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinné: **MUDr. Svatava Dušková**, narozená 20. 3. 1957
bytem Vondroušova 1165/10, Praha 6 – Řepy
zastoupená Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem
sídlem Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1

pro 8 349 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinné na zastavení exekuce, k odvolání povinné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. listopadu 2025, č. j. 34 EXE 1041/2018-23,

takto:

- I.** Usnesení soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. **mění** tak, že exekuce vedená podle pověření Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 6. 2018, č. j. 34 EXE 1041/2018-10 soudním exekutorem JUDr. Josefem Lavičkou, Exekutorský úřad Cheb, **se zastavuje**.
- II.** Soudní exekutor JUDr. Josef Lavička, Exekutorský úřad Cheb, nemá právo na náhradu nákladů exekuce.
- III.** Oprávněná je povinna zaplatit povinné náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 2 870 Kč, a náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 5 740 Kč, vše do 3 dnů od právní moci usnesení, k rukám advokáta Mgr. Vojtěcha Novotného.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným usnesením rozhodl o návrhu povinné na zastavení exekuce tak, že exekuci částečně zastavil o částku ve výši 19 365,36 Kč (výrok I.) a ve zbývající části, tedy pokud se povinná domáhala úplného zastavení exekuce, návrh zamítl (výrok II.).
2. Exekučním titulem je vykonatelné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 5. 2017, č. j. 8 C 20/2017-25, jímž byl schválen smír, jímž se povinná (v procesním postavení žalované) zavázala zaplatit oprávněné částku 8 346 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,25 % denně z částky 4 999 Kč od 1. 12. 2016 do zaplacení, s kapitalizovaným úrokem z prodlení ve výši 1 050 Kč a náklady řízení 1 667 Kč.
3. Exekuci provádí soudní exekutor JUDr. Josef Lavička Exekutorský úřad Cheb, na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 6. 2018, č. j. 34 EXE 1041/2018-10, k vymožení shora uvedené pohledávky oprávněné a nákladů oprávněné, které budou v průběhu řízení stanoveny.
4. Povinná odůvodnila návrh na zastavení exekuce tvrzením, že na její majetek bylo vedeno u Městského soudu v Praze insolvenční řízení (sp. zn. MSPH 98 INS 18049/2022), v němž byla pohledávka oprávněné, pro níž je vedena exekuce, 100 % uspokojena. Insolvenční řízení je již

Shodu s prvopisem potvrzuje Nina Waldhauserová.

skončeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2025, o zrušení konkurzu po splnění rozvrhového usnesení.

5. Oprávněná s návrhem na zastavení exekuce nesouhlasila s tím, že pohledávka nebyla zcela uhrazena; zejména nebyly uhrazeny úroky z prodlení za dobu trvání insolvenčního řízení.
6. Soudní exekutor § 55 odst. 3 ex. ř. postoupil návrh exekučnímu soudu, s tím, že návrh na úplné zastavení exekuce není důvodný, když pohledávka oprávněné nebyla zcela vymožena a povinná nebyla osvobozena od placení zbytku pohledávek.
7. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že v insolvenčním řízení povinné bylo v rámci zpeněžování majetku dlužnice rozhodnuto usnesením sp. zn. MSPH 89 INS 18049/2022-B-40 ze dne 17. 7. 2025 o rozvrhu zpeněženého majetku mezi věřitele; předmětná pohledávka oprávněné (P11 věřitele 10) zjištěná a neuhrazená ve výši 19 365,36 Kč byla uspokojena ve 100% výši (tj. 19 365,36 Kč). Tato částka byla oprávněné v insolvenčním řízení vyplacena.
8. Soud I. stupně uzavřel, že v rozsahu této částky zaniklo právo na plnění, přiznané exekučním titulem; vzhledem ke zjištění, že v tomto rozsahu nebyl dosud proveden výkon rozhodnutí, soud I. stupně exekuci pro tuto částku podle § 268 odst. 1 písm. g), § 268 odst. 4 o. s. ř. částečně zastavil.
9. Soud I. stupně dále uzavřel, že exekuci nelze zastavit zcela, neboť nebyly uhrazeny úroky z prodlení naběhlé v době probíhajícího insolvenčního řízení. Případné rozhodnutí insolvenčního soudu o zrušení konkurzu nemá na dobu trvání prodlení s plněním pohledávky vliv, neboť jej soud ve smyslu § 308 odst. 1 písm. c) InsZ vydá až po obdržení zprávy insolvenčního správce o splnění rozvrhového usnesení (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 20 Cdo 486/2022, ze dne 27. 4. 2022). Úroky z prodlení naběhlé v době probíhajícího insolvenčního řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku (§ 170 písm. b) InsZ) a jejich úhradu povinná ani netvrdila. Z uvedených důvodů soud I. stupně návrh povinné na úplné zastavení exekuce zamítl.
10. Toto usnesení napadla povinná v rozsahu zamítavého výroku II. včasným a přípustným odvoláním; vytýkala soudu I. stupně, že při posouzení důvodnosti jejího návrhu na úplné zastavení exekuce opomněl hodnotit postup oprávněné, spočívající ve vymáhání pohledávky po jejím uspokojení v insolvenčním řízení, z hlediska možného zneužití práva.
11. Povinná zdůraznila, že v insolvenčním řízení, vedeném na její majetek, byla pohledávka oprávněné vyplývající z exekučního titulu uhrazena ve výši odpovídající přihlášce oprávněné ze dne 11. 3. 2024. Oprávněná vyčíslila přihlášenou pohledávku (ze zápůjčky ve výši 4 999 Kč) částkou 19 365,36 Kč, představující a) jistinu 2 999 Kč (když tvrdila, že na původní jistinu dluhu 4 999 Kč započítla plnění povinné ve výši 2 000 Kč); b) úrok 0,1 % p.a. (kapitalizaci úroku částkou 8 299,36 Kč však odpovídá úrok 0,1 % denně – poznámka odvolacího soudu) od 1. 2. 2016 do 31. 5. 2017 z částky 4 999 Kč a od 1. 6. 2017 do 28. 2. 2024 z částky 2 999 Kč, ve výši 8 299,36 Kč; c) kapitalizovaný úrok 1 050 Kč, přiznaný exekučním titulem; d) poplatek za sjednání smlouvy přiznaný exekučním titulem ve výši 1 750 Kč; e) smluvní pokuta 1 600 Kč; f) náhrada nákladů řízení 3 667 Kč. Oprávněné se takto dostalo úhrady částky, která mnohonásobně převyšuje jistinu dluhu povinné ze zápůjčky (4 999 Kč). Soudní exekutor přihlásil do exekučního řízení pohledávku (P 21) z titulu nákladů této exekuce ve výši 6 655 Kč, která byla v insolvenčním řízení zcela uspokojena. Povinná proto považuje další vedení exekuce za nemorální. S odkazem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11 (podle něhož nelze po dlužníku spravedlivě požadovat, aby předpokládal, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku jistiny) namítala, vymáhání dlužné částky, navýšené na několikanásobek původní jistiny dluhu nemůže být po právu.
12. Oprávněná nejenže v konkurzu inkasovala částku několikanásobně převyšující jistinu dluhu ze zápůjčky, nýbrž na základě výzvy soudního exekutora po skončení insolvenčního řízení vyčíslila výši neuhrazené části své pohledávky další částkou celkem 32 601,56 Kč, z níž poplatek

za sjednání smlouvy přiznaný exekucním titulem ve výši 1 750 Kč a smluvní pokuta 1 600 Kč (uhrazené v konkurzu) nebyly ani exekucním titulem přiznány a úrok z prodlení 29 521,56 Kč nemůže odpovídat úrokům z prodlení z jistiny dluhu 2 999 Kč, naběhlým v době probíhajícího insolvenčního řízení (od 16. 11. 2022 do 5. 11. 2025), resp. by tato částka odpovídala úrokové míře 0,9 % denně z jistiny 2 999 Kč.

13. Nelze akceptovat vysvětlení oprávněné, že do insolvenčního řízení byla podána přihláška, která vycházela z chybně zaúčtovaných plateb povinné a z chybného způsobu výpočtu úroku z prodlení, a že po započtení částky 19 365,36 Kč, která jí byla v insolvenčním řízení plněna na základě přihlášky předmětné pohledávky, správným postupem, činí zůstatek dluhu 32 601,56 Kč. Oprávněná v přihlášce jednoznačně vyčíslila jistinu dluhu částkou 2 999 Kč a úrok z prodlení požadovala pouze ve výši 0,1 % denně z dlužné částky, tedy nikoli ve výši 0,25 % denně, přiznané exekucním titulem; oprávněná tak postupovala nikoli z důvodu omylu, nýbrž proto, že smluvní úrok z prodlení ve výši 91,25 % ročně je již ústavně neakceptovatelný a byl by jistě insolvenčním správcem popřen. Vymáhání nepřiměřeného úroku z prodlení je v rozporu s dobrými mravy a představuje zneužití práva (v této souvislosti povinná odkázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2473/2023). Úroky z prodlení v (přiměřené) výši 0,1 % denně z dlužné částky již byly uhrazeny plněním, jehož se oprávněné dostalo 100% uspokojením přihlášené předmětné pohledávky v insolvenčním řízení povinné.
14. Z uvedených důvodů povinná navrhl, aby odvolací soud změnou napadeného rozhodnutí soudu I. stupně v odvoláním napadené části exekuci zcela zastavil.
15. Oprávněná navrhl potvrzení rozhodnutí soudu I. stupně. Odvolání povinné není důvodné, když dosud nebyla v celém rozsahu uspokojena pohledávka oprávněné přiznaná jí soudním rozhodnutím – usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 5. 2017, č. j. 8 C 20/2017-25, kterým byl schválen smír následujícího znění: „Zalovaná se zavazuje zaplatit žalobci částku 8 349 Kč s úrokem z prodlení 0,25 % denně z částky 4 999,- Kč od 1. 12. 2016 do zaplacení a s kapitalizovaným úrokem z prodlení ve výši 1 050,- Kč a na náhradu nákladů řízení částku 3 667,- Kč, to vše v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 2 000,- Kč, splatných vždy k 25. dni v kalendářním měsíci, počínaje měsícem následujícím po právní moci usnesení o schválení smíru, pod ztrátou výhody splátek.“
16. Insolvenční řízení povinné bylo řešeno konkurzem, nikoli oddlužením, proto oprávněnému věriteli nadále přísluší právo na úroky z prodlení za dobu od rozhodnutí o úpadku, které nelze v konkurzu uspokojit. Na pohledávku oprávněné byla před zahájením insolvenčního řízení plněna částka 2 000 Kč, kterou oprávněná započítala na náklady nalézacího řízení. Částka 19 365,36 Kč z insolvenčního řízení (přijata oprávněnou 8. 10. 2025) byla započtena na zbývající náklady nalézacího řízení (1 667 Kč), poplatek exekuce (484 Kč), kapitalizovaný úrok z prodlení (1 050 Kč), úročená jistina (2 999 Kč), úročená jistina (2 000 Kč), úrok z prodlení (11 165,36 Kč). K úhradě tak nadále zbývá jistina 3 350 Kč a úrok z prodlení 29 251,56 Kč, celkem 32 601,56 Kč.
17. Oprávněná dále uvedla, že „Povinná v rámci svého návrhu operuje s částkami vyčíslenými pro účely insolvenčního řízení (zde se bohužel omylem stalo, že do insolvenčního řízení byla podána chybná přihláška, když došlo k chybnému zaúčtování platby a chybnému způsobu výpočtu úroku z prodlení – platba ve výši 2.000,- Kč byla chybně zaúčtována na jistinu, když správně mělo být na náklady nalézacího řízení – jak je uvedeno v exekucním návrhu)“.
18. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudu I. stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 212a odst. 6 o. s. ř. a, po projednání věci podle § 254 odst. 8 o. s. ř. dospěl k závěru, že odvolání povinné je důvodné.
19. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

20. Podle § 269 odst. 1 o. s. ř. nařízený výkon rozhodnutí zastaví soud na návrh nebo i bez návrhu. Podle ust. § 580 odst. 1 o. z. je neplatné právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.
21. Podle závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2029, sp. zn. 3194/18, v exekučním řízení obecným soudům přísluší zabývat se zásadními vadami exekučního titulu, přičemž jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. také v případech, v nichž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu. Nezohlednění těchto kritérií při rozhodování o zastavení výkonu rozhodnutí představuje porušení základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Přiznání úroků z prodlení ve zcela nepřiměřené výši představuje zásadní vadu exekučního titulu. Obecné soudy jsou proto povinny výkon rozhodnutí v této části zastavit dle § 268 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 268 odst. 4 o. s. ř. K otázce existence maximální ústavně přípustné výše úroků z prodlení Ústavní soud shrnul, jak vyplývá z jeho dřívějších rozhodnutí, že ačkoliv nebylo řečeno, jak stanovit tuto hranici obecně, je nutno mít za to, že výše úroků z prodlení sjednaná ve výši 0,5 % denně je již za touto hranicí. Rozhodnutí přiznávající právo na zaplacení úroků z prodlení v neústavní výši tak přiznává plnění, jež je z ústavněprávního hlediska zakázané. Přiznání takového práva je proto zásadní vadou exekučního titulu a výkonem takového rozhodnutí dochází ke zjevné nespravedlnosti. Jde-li o posouzení výše smluvené sazby úroků a jejího souladu s dobrými mravy, je ji třeba vyhodnotit nejen se zřetelem k její nominální výši, ale i vzhledem ke všem rozhodným okolnostem konkrétního případu. V rozporu s dobrými mravy je zpravidla výše úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. Zásadně jde o to, aby výkon rozhodnutí nevedl ke zjevné nespravedlnosti, přičemž nejen sjednání, ale i uplatnění práva na úroky z prodlení, jakož i úrok v neústavní výši, představuje zneužití práva.
22. Odvolací soud zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o návrhu povinné na úplné zastavení exekuce. Povinná uzavřela s právním předchůdcem oprávněné, společností VATAONLINE, s.r.o., dne 4. 8. 2016 smlouvu o zápůjčce 4 999 Kč, kterou se zavázala vrátit do 8. 9. 2016; úrok z prodlení byl sjednán ve výši 0,25 % denně z dlužné částky. Povinná jako vydlužitel se dále zavázala zaplatit smluvní pokutu za prodlení delší než 30 dnů ve výši 1 600 Kč a poplatek za sjednání půjčky ve výši 1 750 Kč. Soudem schváleným smírem se povinná zavázala zaplatit žalobci částku 8 349 Kč (= 4 999 Kč + 3 450 Kč, tj. jistinu, smluvní pokutu a poplatek za sjednání půjčky) s úrokem z prodlení z částky 4 999 Kč ve výši 0,25 % denně za dobu od 9. 9. 2016 do 30. 11. 2016, kapitalizovaným částkou 1 050 Kč a dále od 1. 6. 2016 s úrokem z prodlení z částky 4 999 Kč ve výši 0,25 % denně, a náhradu nákladů řízení 3 667 Kč, s tím, že povinná je oprávněna splnit dluh v měsíčních splátkách po 2 000 Kč, splatných počínaje měsícem následujícím po právní moci usnesení. Povinná před podáním exekučního návrhu uhradila 2 000 Kč.
23. V době sepsání této smlouvy o zápůjčce byla povinná již významně předlužena, což vyplývá ze seznamu pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení. Výše sjednaného úroku z prodlení 0,25 % denně (tj. 91,25 % ročně) z dlužné částky významně převyšuje trojnásobek (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. 33 Odo 236/2005) úrokových sazeb aplikovaných v rozhodné době bankovními poskytovateli kontokorentních úvěrů. Paralelně s povinností platit úroky z prodlení z dlužné částky byla sjednána smluvní pokuta za prodlení ve výši 1 600 Kč, tedy ve výši 32 % zapůjčené částky a „poplatek za sjednání půjčky“ ve výši 1 750 Kč, tedy ve výši 35 % ze zapůjčené částky. Povinná uzavřela smlouvu o zápůjčce ve vyšším věku, jako soukromá osoba, zapůjčitelem byla obchodní společnost. Z běžné zkušenosti vyplývá, že smlouvu s těmito podmínkami by neuzavřel vydlužitel, který se nenachází v mimořádně tísnivé situaci. Situace povinné v době uzavření smlouvy jí neumožňovala smluvní závazek řádně splnit, tedy bylo zřejmé, že ustanovení o smluvních úrocích z prodlení bude aplikováno.

24. Z uvedených důvodů odvolací soud uzavřel, že institut smluvních úroků z prodlení ve výši 0,25 % denně z dlužné částky byl zjevně zapůjčitelem využit v rozporu se svými funkcemi (sankční a uhrazovací), a to tím spíše, že dluh ze zápůjčky je souběžně zajištěn smluvní pokutou. Sjednané podmínky zápůjčky obecně i sjednaná výše úroků z prodlení tedy představují nepřipustné zneužití práva. Přiznání takového práva je proto zásadní vadou exekučního titulu a výkonem takového rozhodnutí dochází ke zjevné nespravedlnosti.
25. Odvolací soud v duchu závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2020, sp. zn. 20 Cdo 1858/2020 a nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 502/17 zvažoval, zda a do jaké míry je vymáhání plnění přiznaného exekučním titulem na příslušenství pohledávky v rozporu se zásadami demokratického právního státu (tato úvaha neznamená věcný přezkum exekučního titulu v řízení o zastavení exekuce, když se omezuje se pouze na zjištění, do jaké míry je v daném případě v rozporu se zásadami demokratického právního státu, aby exekuční titul ve formě rozhodnutí soudu byl zcela nebo zčásti (např. ohledně celého příslušenství) naplněn.
26. V daném případě dospěl k závěru, že plnění v rozsahu jistiny dluhu a úroku z prodlení v obvyklé (akceptovatelné) míře 0,1 % denně z dlužné částky jistiny (tj. od 1. 12. 2016 do 31. 5. 2017 z částky 4 999 Kč a od 1. 6. 2017 do 28. 2. 2024 z částky 2 999 Kč) se již povinné dostalo z výtěžku konkurzu povinné.
27. Omyl oprávněné ve výpočtu zůstatku dluhu, který se projevil formou uvedení dlužné jistiny částkou 2 999 Kč a požadavkem na úročení této jistiny v přihlášce pohledávky oprávněné do insolvenčního řízení, nelze – právě pro rozpor takového postupu věřitele s dobrými mravy, posléze přičítat povinné formou vyčíslení zůstatku dluhu po skončení insolvenčního řízení úročením jiné částky jistiny (zde 4 999 Kč) po dobu od 1. 6. 2017 do skončení insolvenčního řízení.
28. Oprávněné se rovněž z výtěžku konkurzu dostalo plnění částky 1 050 Kč, představující kapitalizovaný úrok ve výši 0,25 % denně z částky 4 999 Kč za dobu od 9. 9. 2016 do 30. 11. 2016, což je částka, převyšující dovozenou slušnou míru úroku z prodlení o 0,15 % z částky 4 999 Kč za toto období, tj. o 650 Kč, a dále se jí dostalo plnění odpovídající částce 3 450 Kč, odpovídající smluvní pokutě 1 600 Kč. Kompenzační funkce smluvní pokuty je vyloučena již tím, že případná náhrada škody zapůjčitele, způsobená pozdním vrácením dluhu, je kryta úroky z prodlení funkce. Funkce „poplatku za sjednání zápůjčky“ ve výši 35 % ze zapůjčené částky neodpovídá běžnému uspořádání hospodářských vztahů zapůjčitele a vydlužitele. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud uzavírá, že rovněž požadavek na vymáhání úroku z prodlení nad rámec míry 0,1 % denně z dlužné částky, smluvní pokuty a poplatku za sjednání zápůjčky v daném případě představují zneužití práva, jemuž soud nepřizná ochranu.
29. S oprávněnou i se soudem I. stupně lze souhlasit v tom, že po skončení konkurzu je nutno vymoci příslušenství pohledávky – úroky naběhlé po dobu trvání insolvenčního řízení. V daném případě tato částka činí 3 284 Kč (úrok ve výši 0,1 % denně z 2 999 Kč za dobu od 16. 11. 2022 do 5. 11. 2025). Oprávněné se však z výtěžku konkurzu dostalo částky vyšší (650 Kč + 3 450 Kč) jako plnění, jehož vymáhání odvolací soud z výše uvedených důvodů hodnotil jako zneužití práva.
30. Z výše uvedených důvodů odvolací soud uzavřel, že jsou dány podmínky pro úplné zastavení exekuce ve zbývajícím rozsahu pro její nepřipustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a změnou napadeného výroku II. usnesení soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. exekuci zastavil.
31. O nákladech exekuce a nákladech řízení mezi účastníky navzájem rozhodl odvolací soud podle § 89 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád a § 146 odst. 2 ve spojení s § 254 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady oprávněného je zásadně povinen platit povinný; v dané věci však oprávněná zavinila zastavení exekuce, když podala exekuční návrh na základě exekučního titulu nezpůsobilého

v části, již byla povinná zavázána hradit úrok z prodlení ve výši 0,25 % z jistiny a dalších částek (celkem ve výši 3 450 Kč) v procesní situaci, kdy soudní praxe (i oprávněná sama v přihlášce předmětné pohledávky do insolvenčního řízení) již běžně reflektovala závěry nálezu Ústavního soudu k zákonnosti výše smluvních úroků z prodlení a zneužití práva formou nepřiměřených ujednání v neprospěch vydlužitele. Odvolací soud proto dovodil zavinění oprávněné na zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a podle § 89 ex. řádu uložil oprávněné povinnost hradit povinné náklady řízení o úplné zastavení exekuce. Výše náhrady byla určena jako součet odměny za 1 úkon právní služby advokáta (sepis návrhu na úplné zastavení exekuce ve výši 2 420 Kč z pcta (sděleného oprávněnou soudnímu exekutorovi jako zůstatek pohledávky přiznané exekučním titulem po skončení konkurzu) ve výši 32 601,56 Kč (§ 8 a § 7 bod 5 AT, § 11 odst. 2 písm. e) AT se neaplikuje), tj. odměna 2 420 Kč, paušální náhrada hotových výdajů za 1 úkon ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 AT), celkem 2 870 Kč.

32. Soudnímu exekutorovi by na základě použití § 90 odst. 1 ex. ř. zásadně proti povinné náležela náhrada nákladů exekuce za exekuční činnost, provedenou do zahájení insolvenčního řízení povinné; podle zjištění odvolacího soudu soudní exekutor pohledávku vzniklou z tohoto důvodu ve výši 6 655 Kč přihlásil do insolvenčního řízení, v němž byla v rozsahu 100 % uspokojena. Odvolací soud proto vyslovil, že soudní exekutor nemá právo na náklady exekuce.
33. Náhradu nákladů povinné, která má vzhledem k plnému úspěchu v odvolacím řízení podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů, které jí v této fázi řízení vznikly, představuje odměna za dva úkony právní služby advokáta (sepis odvolání a účast při jednání odvolacího soudu dne 25. 3. 2026), po 2 420 Kč z pcta (sděleného oprávněnou v rámci vyjádření k odvolání) 32 601,56 Kč (§ 8 a § 7 bod 5 AT, § 11 odst. 2 písm. e) AT se neaplikuje), tj. odměna 4 840 Kč, paušální náhrada hotových výdajů za 2 úkony po 450 Kč podle § 13 odst. 4 AT, tj. 900 Kč, celkem 5 740 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 25. března 2026

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Nina Waldhauserová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.05.2026. Připojení doložky provedl/a Romana Palečková dne 18.05.2026.